

Narcisa VEKIĆ

I? Kakva je predstava? - ni ovaj put nije izostalo pitanje onih koji se tek spremaju pogledati najnoviju premijeru osječkog HNK, *Trenk iliti divji baron*. Praisveden 1984. (i napisan po narudžbi tadašnjeg intendant Zvonimira Ivkovića), taj pučki igrokaz s pjevanjem i mudroslovljem iz pera akademika Borisa Senkera, Tahira Mujičića i Nine Škrabe - poslužio je cijeloj jednoj klasi da na njemu diplomira. Među njima je bila i Anita Schmidt, koja upravo slavi svojih 40 godina umjetničkoga rada i vjernosti jednom teatru. Obilježila je to kako i priliči - carskom ulogom. I sjele su jedna drugoj, kao as na desetku. Iako njezina uloga carice Marije Terezije nije naslovna, svakako je ključna, i to ne samo zato što je njome obilježena uistinu bogata dionica na kazališnim daskama te miljenice osječke publike.

Mnogo je dobroga

Odgovor na pitanje s početka nije nikada jednostavan i jednoznačan, a u slučaju ove predstave posebice. Jer ovo je predstava koja gledatelja - zbuni i ne zna je li gledao prosječno lošu, prosječno dobru, lošu, dobru ili vrlo dobru predstavu. Teško se oti dojmima da ju se ne bi baš na prvu preporučilo, premda - nakon kraćeg razmišljanja - mnogo je toga dobroga. Uz to, osjećala se neka infuzija pozitivne energije.

Za početak, tekst je - malo je reći - vješto napisan, pa je kao takav odlična baza, na kojoj je, čini se, lako izgraditi dobru ili vrlo dobru predstavu. Koliko je to uspjelo Mariju Kovaču, mnogi će se složiti da je dvojbeno. Kao što rekoh - nešto tu ne štima da bude vrlo dobro. Čak i ako niste pobornik komedija, ova bi vas nasmijala, i to više puta. Zaslužni su za to tekstopisci, ali i glumci, većina u ansamblu - iako su, kako je to zgodno rekla slavjenica Anita Schmidt, svi imali "male" uloge. Uvijek mi se čini da, kada glumci daju sve od sebe i vidljivo, opuštenu uživaju u radu, zasluga za to ide redatelj, vodi procesa, jer je osoba kojoj vjeruju, s kim vole raditi, bez obzira na ishod. Tako je bilo i ovaj put. Mario Kovač svestran je, duhovit, i sam glumac, pa je izgradio s glumcima ravnopravan odnos.

Složiti se moram s Vladimirom Tintorom da njegov *Trenk* ne bi bio ovakav - a bio je iskren i predan - da nije bilo podrške ansambla. Pokazao nam je Tintor zašto mu vjerujemo i zašto su pogledi bili upereni u njega. Rezultiralo je to bezbrojnim malim bravurama, od već spomenute Anite Schmidt, koja je posebice opuštena bila i svoju caricu učinila nenametljivo simpatičnom, sveprisutnom, a opet glumački samozatajnom. Nikakav prigovor ne bi bilo korektno ni na račun Miroslava Čabraje uputiti, koji je svog kancelara Luju odglumio uvjerljivo i simpatično, nimalo ne iskačući iz teksta i konteksta, davši mu osobni i prepoznatljiv pečat. Vješto je svoj lik patera Ignathea Crnohaljica odradio Matija Kačan, mnoge

PREMIJERA: TRENK ILITI DIVJI BARON

Mnogo je dobroga, a osjećala se infuzija pozitivne energije

Ovo je predstava koja gledatelja zbuni i ne zna je li gledao prosječno lošu, prosječno dobru, lošu, dobru ili vrlo dobru

Vladimir Tintor i Ljubiša Milišić

36 godina

PROŠLO JE OD
PRAIZVEDBE
NARUČENOG
TEKSTA

U ACINOJ ULOZI, GRADU I NA POZORNICI

Premda prvotno namijenjena neprežaljenom Aleksandru Bogdanoviću, uloga pandura Pavla dopala je Acinom kolegi Ljubišu Milišiću. Vjerujem da mu nije bilo lako stati pred Acinu publiku, u Acinu gradu, u Acinoj ulozi, ali sve nas je šarmirao. Kako je predstava odmicala, opuštao se gost iz Novoga Sada, pa je njegov Poslušny bio vrlo uspješna pojava. Odlično se Milišić snašao - ipak je glumac s bogatim iskustvom - i Osječanima će sigurno ostati u lijepom sjećanju, možda će ga poželjeti još koji put vidjeti na daskama osječkoga HNK. Nije Ljubiša Milišić štedio energiju u kreiranju svoga dopadljivoga uvrnutoga lika, glumački homogenoga i nepretenciozna.

Sandra Lončarić, Antonija Pintarić i Sanja Toth

OPRAVDALA STATUS MILJENICE GRADA

Zahvaljujući svom kazališnom i nekazališnom životu (u kojem se nerijetko srčano priključuje humanitarnim akcijama, koristeći se svojim imenom u svrhu promocije i vidljivosti) Anita Schmidt doista jest miljenica svojih sugrađana. Upravo to su dokazali gledatelji i ovaj put, posebice iskrenim pljeskom nagradivši kazališnu maratonku pred kojom su još brojne carice i ine role koje gradi uvijek razigrano, jednako danas kao i prije 10, 15 ili više godina. Djetinju neposrednost, kakvu i osobno posjeduje, dala je i liku carice Marije Terezije, suživljavajući se posve prirodno s protagonisticom koju konstatno opuštenu od prve do posljednje scene tumači.

Anita Schmidt i Miroslav Čabraja

ostavivši bez teksta. Besprije-korno je lako baratao Kačan svojim glumačkim zadatkom, no taj nas zagrebački glumac koji već godinama obogaćuje osječki ansambl često počasti takvim izvedbama.

Nikako nezamijećena nije prošla gošća iz opernog ansambla, Sanja Toth, kao brkata Ivka. Suvišno je reći da smo od Sanje to i očekivali, no njezina vrlo autonomna izvedba plijenila je posebnom energijom, mameći osmijeh na lice gledatelja sa svakim pojavljivanjem na sceni. Sandra Lončarić sjajno je iznijela provincijski mentalitet gušćarice Marice Peradović. Onako sitna i borbena, sigurna u sebe uvrstila se u skupinu glumaca koji su kreirali svoje "male" uloge čak i izvan faha, po kojima ćemo ih pamtit.

Sigurni u kreacijama

Već iskusna Antonija Pintarić (mlinarica Kata Mlinarić), kao i sve iskusnije Selma Mehić (krčmarica Manda Ugostić) i Antonia Mrkonjić (grofica Ilonka Nadrazsi) bile su sigurne u svojim kreacijama. S finom i svježom dozom humora svoju je rolu gospode Genoveve Kri-vokletić ostvarila Ivana Soldo Čabraja i bilo ju je pravo zadovoljstvo gledati i slušati. Posve joj je parirao Armin Čatić kao dželat Arsenie Glavosek, potentno demonstrirajući humor dramskog predloška. Manje je do izražaja ovaj put došao Duško Modričić, ipak draguna Eustahiea Proburazovića iznijevši dopadljivo, kao i Aljoša Čepel svog pandura Pantelieu Paunovića, i Lino Brozić, kojega smo gledali kao arambašu Vidoja Kostreša. Jasni Odorčić povjeren je uloga milostive Hildegarde Kleinbürger, a Mario Rade bio je Spodoba.

Predstava ne bi bila to što jest bez Baletnog ansambla, u kojem su Neven Lucijan Davidović, Vanja Dušić, Armando El-Hag Hassan, Danijel Novose-lac, Rafael Moura, Vuk Ognjenović, Snježana Horvat, Mariana Kuna, Maria Holjevac i Ivona Pruti.

Prirodnoj prezentnosti glumačkih interpretacija u prilog su išli kostimi, koje potpisuje Nikolina Miletić, pridonoseći ukupnoj uvjerljivosti cijele predstave, kao i scenografija Davora Praha. Doimajući se vrlo jednostavnom, rezultat je originalan likovni rukopis, privlačan i funkcionalan, što mu i jest osnovni imperativ.

Ono što treba izdvojiti koreografija je Branka Bankovića, zbog koje su do izražaja došle i maštovitost i duhovitost teksta, dodatno podcrtavajući vitalnost onoga što su prije 36 godina napisali sjajni Senker, Mujičić i Škrabe.

Fino je sve to zaokružila glazba Tomislava Babića, a svjetlo je nekako bilo najslabija karika, čak toliko da je bilo nemoguće ne primijetiti kako u najmanju ruku nešto nije u redu.

Ako ovaj naslov i ne završi u analima osječkoga HNK ili ne bude ovjenčan ovim ili onim festivalskim nagradama, svoju će publiku imati. I da, treba im progledati kroz prste jer su dovršeni proces nakon pola godine "podgrijali", što je svakako imalo učinka, ovakvog ili onakvog. ■